

OBSAH.

(PODROBNÝ OBSAH A VĚCNÝ REJSTŘÍK VIZ NA
KONCI KNIHY.)

	Strana
Použitá literatura	9
Předmluva	11

DÍL PRVÝ:

ÚVOD.

ODDÍL PRVÝ:

PHILOSOPHIA PHILOSOPHIAE.

A. POSTAVENÍ PROBLÉMU.

Číslo 1. až 3.	15—16
------------------------	-------

B. ŘEŠENÍ PROBLÉMU.

Číslo 4. až 5.	17
------------------------	----

C. VÝSLEDEK: MYŠLENÍ.

Číslo 6. až 10.	18—21
-------------------------	-------

ODDÍL DRUHÝ:

SUBJEKTOLOGIE.

Číslo 11. až 14.	23—24
--------------------------	-------

ODDÍL TŘETÍ:

OBJEKTOLOGIE.

Číslo 15. až 22.	26—36
--------------------------	-------

DÍL DRUHÝ:

NORMOLOGIE.

ROZHLED.

Číslo 23.	38
-------------------	----

ODDÍL PRVÝ:

NOETIKA.

POZNÁVÁNÍ.

Číslo 24. až 27.	39—41
--------------------------	-------

FORMY (TVARY) POZNÁVÁNÍ.

Číslo 28. až 31.	41—43
--------------------------	-------

MODY (ZPŮSOBY) POZNÁVÁNÍ.

Číslo 32. až 43.	44—52
--------------------------	-------

PLATNOST A POVINNOST.

Číslo 44.	52
-------------------	----

ODDÍL DRUHÝ:
METODOLOGIE.

POZNÁVÁNÍ SPRÁVNÉ.

Strana

Číslo 45. až 47. 55— 56

SPRÁVNOST.

Číslo 48. až 50. 57— 58

HLAVNÍ METODY.

Číslo 51. až 59. 58— 65

DRUHY SPRÁVNOSTI.

Číslo 60. až 63. 66— 70

METODOLOGICKÉ POMOCNICE.

Číslo 64. až 67. 70— 72

DÍL TŘETÍ:

JURILOGIE.

ODDÍL PRVÝ:

ČÁST OBECNÁ.

ROZHLED.

Číslo 68. až 69. 74— 75

PRÁVNÍ NORMA.

Číslo 70. až 79. 76— 87

JURILOGICKÉ POZNÁVÁNÍ.

Číslo 80. až 83. 87— 91

Zvláště o pravotvůrci subjektivním.

Číslo 84. až 86. 93— 96

PRÁVNÍ POVINNOST A PLATNOST.

Číslo 87. až 91. 98—108

Exkurse prvá: O právní technice.

Číslo 92. 109

Exkurse druhá: O rozdělování práva.

Číslo 93. 112

ODDÍL DRUHÝ:

ČÁST ZVLÁŠTNÍ.

ROZHLED.

Číslo 94. 115

DISCIPLINY PODLE FOREM (TVARŮ):

A. JURILOGICKÁ NOETIKA.

Číslo 95. až 98. 115—118

B. JURILOGICKÁ METODOLOGIE.

Číslo 99. až 100. 119

DISCIPLINY PODLE MODŮ (ZPŮSOBŮ):

A. JURILOGICKÁ KRITIKA.

Strana

Číslo 101. až 102. 120—121

Materiální spravedlnost.

Číslo 103. až 105. 122—125

B. JURILOGICKÁ DOGMATIKA.

Číslo 106. až 109. 127—131

Exkurse: O výkladu čili interpretaci.

Číslo 110. až 112. 131—135

C. JURILOGICKÁ KRITICKÁ DOGMATIKA.

Číslo 113. až 120. 136—145

Exkurse: O t. zv. mezerách a jejich vyplňování.

Číslo 121. až 123. 146—149

PRAVOVĚDA.

Číslo 124. až 127. 152—156

Poznámka 157

Podrobný obsah 159

Věcný rejstřík 165

PODROBNÝ OBSAH.

	Strana
OBSAH	5
POUŽITÁ LITERATURA	9
PŘEDMLUVA	11

DÍL PRVÝ:

ÚVOD.

ODDÍL PRVÝ:

PHILOSOPHIA PHILOSOPHIAE.

A. POSTAVENÍ PROBLÉMU.

1. O předpokladech, z nichž se vychází	15
2. Filosofie filosofie (nirvána)	16
3. Ideál nirvány (jaké a které jest porušení nirvány)	16

B. ŘEŠENÍ PROBLÉMU.

4. Dva nezbytné svěráky: subjektivnost a relativnost	17
5. Oba musí býti — protože jsou nezbytné — i při porušení nirvány, a zároveň k porušení stačí	17
6. Subjektivnost (vycházení od subjektu) a relativnost (rozeznávání) dohromady jest myšlení	18
7. Ideál nirvány káže viděti v subjektu mohoucnost myšlení. Myšlení je buď subjektivní (uvědomování) nebo objektivní (poznávání)	19
8. Oba řečené druhy myšlení jsou dvě formy myšlení a každý z nich jest subjektivnostní i relativnostní	20
9. Subjektivnost cítíme jako omezení při poznávání, nikoli při uvědomování. A relativnost při uvědomování znamená rozeznávání subjektu od objektu a při poznávání rozlišování objektu od objektu jiného	20
10. Teorie si uvědomuje, jedná o formách (jest obecná: logie a logika), a zvláštní (gnoseologie, t. j. noetika a metodologie), věda poznává, jedná ve formách	21

ODDÍL DRUHÝ:

SUBJEKTOLOGIE.

11. V subjektologii uvědomujeme si subjekt	23
12. Subjekt myslící jest mohoucnost myšlení, t. j. forma myšlení subjektivního a forma myšlení objektivního (lhostejno, zda jest užita a využita). Jde o subjekt jediný	24
13. Subjekt ideální, t. j. souhrn forem (dodává formy), a subjekt reální, t. j. psychofysický, resp. psychický (dodává materii)	24
14. Formy jsou fenomény a priori, jsou přínosem subjektu	24

ODDÍL TŘETÍ:

OBJEKTOLOGIE.

15. V objektologii uvědomujeme si objekt (uvědomování objekto-logické)	26
--	----

16. Reálný objekt (jest nedostupný) a skutečnost (jest působení z venčí)	27
17. Myšlenkový obsah (jest substrát zážitku), je-li pojat do forem uvědomování, sluje ideální objekt (týž jest dostupný)	28
18. Rozdíl mezi objektem reálným a ideálním	28
19. Formy objektologické (prostor a čas)	31
20. Podstatnost, skutečnost, danost uvědomování, danost poznávání a danost poznání: jsoucnost a platnost	33
21. Objekt empirický a neempirický (konstruovaný a nevědecký)	35
22. Teorie (conscientia) a věda (scientia): empirická nebo exaktní	37

DÍL DRUHÝ:

NORMOLOGIE.

ROZHLED.

23. Entologie a normologie	38
----------------------------	----

ODDÍL PRVÝ:

NOETIKA.

POZNÁVÁNÍ.

24. Poznatek (rozdělení noetiky)	39
25. Poznávání vůbec jest vpravení objektu do formy. Noetické prvky: forma, objekt, pojetí (objektu do formy), hledisko kognitivní a volitivní	39
26. Hledisko statické a dynamické a výlučnost předmětu poznávání	40
27. Různost poznávání: v různosti formy nebo v různosti pojímání objektu do formy	41

FORMY (TVARY) POZNÁVÁNÍ.

28. Forma entologická a normologická	41
29. Podle různosti forem dělí se vědy na popisné a předpisné. Forma poznávací jest úplně logicisována	42
30. Formy poznávací jsou přínosem subjektu	43
31. Norma, pojem a co se tak ještě označuje	44

MODY (ZPŮSOBY) POZNÁVÁNÍ.

32. Různost pojímání objektu do formy	44
33. Cognitio	44
34. Cognitio a adcognitio	45
35. Incognitio (vpoznávání)	45
36. Při adkognici vypovídáme o poznatku, při inkognici vypovídáme poznatek	46
37. Decognitio (odpoznávání), supracognitio (nadpoznávání) a recognitio (reproductio)	46
38. Hledíc k modům rozlišujeme kritiku, dogmatiku a kritickou dogmatiku	48
39. Kritika (není kritičnost, ani kritisování, ani tvoření objektů)	49
40. Dogmatika	50
41. Rozeznávati nutno poznávání normologické a poznávání norem a normologické poznávání norem	50
42. Poznatek náš a poznatek poznávaný	51
43. Kritická dogmatika	52

PLATNOST A POVINNOST.

44. Platnost (noetická a metodologická) a povinnost (noetická a metodologická), subjekt normotvorný a subjekt povinnosti, autonomie a heteronomie	52
---	----

ODDÍL DRUHÝ:

METODOLOGIE.

POZNÁVÁNÍ SPRÁVNÉ.

45. Metodologie entologická (pravda) a metodologie normologická (dobro)	55
46. Možnost správného poznávání bývá popírána	55
47. Takové popírání vyvěrá z naší neschopnosti poznávání	56

SPRÁVNOST.

48. Jde o minimální nezbytné zakalení subjektivnosti a relativnosti	57
49. Správnost jest datum poznatku	57
50. Hodnoty: pravda a dobro	58

HLAVNÍ METODY.

51. Desubjektivisace a inobjektivisace	58
52. Desubjektivisace zvláště (uniformitas čili jednotnost)	59
53. Inobjektivisace zvláště (unitas čili jednota), hierarchie norem	60
54. Pořádání poznatků (rektifikace, verifikace, bonifikace) s poznatků („principálními“) a se zkušeností	61
55. Skutečnost	62
56. Zkušenost	63
57. Souřadnost (parataxe čili koordinace)	64
58. Pořadnost (hypotaxe čili subordinace)	64
59. Poznávat lidstvo (možnost a nutnost přejímání poznatků), „obecné“ není „objektivní“ a naopak	65

DRUHY SPRÁVNOSTI.

60. Správnost poznatků empirických a exaktních	66
61. Kritická správnost, konkurence poznatků (správnost formální a materiální)	67
62. Dogmatická správnost	67
63. Kriticko-dogmatická správnost	70

METODOLOGICKÉ POMOCNICE.

64. Jsou to: exaktní vědy a intuice	70
65. Vědy exaktní (konstruovaný objekt)	71
66. Exaktní poznatky (jde o myslitelné možnosti)	71
67. Intuice	72

DÍL TŘETÍ.

JURILOGIE.

ODDÍL PRVÝ:

ČÁST OBECNÁ.

ROZHLED.

68. Jurilogie, její rozdělení	74
69. Obecné poznatky empirické (druhy pojmů)	75

PRÁVNÍ NORMA.

70. Právní norma hledíc ke konvenci řeči a k logice	76
71. Zkoumání významu „právní“ hledíc k noetice	77
72. „Právnost“ jest fenomén metanormologický	77
73. Konvence řeči: právní normy jsou normy autoritativně vybrané (vnucená správnost)	79

74. Autoritativně řešena otázka jistoty i kvantity a kvality norem	80
75. Logicisování: právnost jest vnucená správnost	81
76. Vnucená správnost jest fenomén metanormologický	82
77. Pokusy hledati právnost v normologii	83
78. Jednotlivé pokusy	84
79. Proč o právnosti, ač jde o znak metanormologický, sluší pojednati v jurilogii	87

JURILOGICKÉ POZNÁVÁNÍ.

80. Poznávání normologické a jurilogické	87
81. Pravotvůrce subjektální a objektální	88
82. Srovnání obou (proč se nevěnovala pozornost subjektálnímu) .	89
83. Rozdíl mezi poznáváním norem právních a poznáváním jurilogickém a j.	91

Zvláště o pravotvůrci subjektálním.

84. Teoretický a empirický pravotvůrce (subjektální)	93
85. Pravotvorba bezprostřední a prostředecná, delegace a aktualisace	94
86. O delegaci zvláště (její složky: instituce a konstituce) . . .	96

PRÁVNÍ POVINNOST A PLATNOST.

87. Právní (jurilogická) povinnost	98
88. Právní (jurilogická) platnost, platnost normologická a sociologická	99
89. Účinnost (aktivita) a působnost (faktičita)	102
90. Zrušení právní normy (t. j. odnětí právnosti)	107
91. Zánik účinnosti a působnosti	108

Exkurse prvá: O právní technice.

92. Právní technika (nomopoietika), vnější a vnitřní jednotka, podmiňující a podmíněná podstata skutková (fikce, praesumptio, prozatímní pravda)	109
--	-----

Exkurse druhá: O rozdělování práva.

93. Právo všeobecné a zvláštní, místní a obecné, minulé a přítomné, pravidelné (privilegia), přísné a nepřísne, soukromé a veřejné	112
--	-----

ODDÍL DRUHÝ :

ČÁST ZVLÁŠTNÍ.

ROZHLED.

94. Rozvrh, o čem pojednáno bude	115
--	-----

DISCIPLINY PODLE FOREM (TVARŮ):

A. JURILOGICKÁ NOETIKA.

95. Jurilogická noetika, její předmět (funkce normologická a jurilogická)	115
96. Funkce normologická	115
97. Funkce jurilogická (právnost subjektální a objektální) . . .	116
98. Rozdíly mezi pravotvůrcem subjektálním a objektálním . . .	118

B. JURILOGICKÁ METODOLOGIE.

99. Jurilogická metodologie, její předmět	119
100. Jurilogické metody (spravedlnost)	119

DISCIPLINY PODLE MODŮ (ZPŮSOBŮ):

A. JURILOGICKÁ KRITIKA.

101. Jurilogická kritika, o ní lze mluvit jen u pravotvůrce subjektálního	120
102. Kritická spravedlnost	121

Materiální spravedlnost.

103. Právo přirozené, právo ideální a reální	122
104. Struktura materiální spravedlnosti	123
105. Hledání materiální spravedlnosti	125

B. JURILOGICKÁ DOGMATIKA.

106. Jurilogická dogmatika (autoritativní a doktrinární interpretace)	127
107. Zjištění rámce a zařaditelnosti (princip ekonomie poznání)	128
108. Dogmatická spravedlnost	130
109. Materiální spravedlnost dogmatická	131

Exkurse: O výkladu čili interpretaci.

110. Výklad čili interpretace (je gramaticko-logický)	131
111. Výklad gramatický (o terminologii, o časové transpozici) a výklad logický (výklad rekonstrukční a systematický)	132
112. Argumenta a pari a per exclusionem	135

C. JURILOGICKÁ KRITICKÁ DOGMATIKA.

113. Jurilogická kritická dogmatika (lze o ní mluvit jen u subjektálního pravotvůrce)	136
114. Kriticko-dogmatická spravedlnost	137
115. Materiální spravedlnost kriticko-dogmatická	139
116. Materie dogmatická a rámcově dogmatická	140
117. Které normy jsou principální	141
118. Jádro jurilogického poznávání kriticko-dogmatického	142
119. Složky delegace: instituce a zejména konstituce (normální a abnormální)	143
120. Právo donucovací a povolné	145

Exkurse: O t. zv. mezerách a jejich vyplňování.

121. O mezerách (žádné, vázané a volné uvažování)	146
122. Odůvodnění mezer	148
123. Vyplňování mezer, teleologický výklad, analogie, historický výklad (o motivech)	149

PRAVOVĚDA.

124. Právověda (teorie a věda)	152
125. Věda právní (vědy empirické a exaktní)	153
126. Věda o právu (entologická a normologická)	154
127. Dosavadní a nastávající údobí v právní vědě	156
Poznámka	157